

Hồi thứ sáu

Hồ Học Hữu nhìn ánh kiếm
Long Tuyền muốn chém đũa gian tà

Đoàn Khuê Chương nói “Được, người cứ nghỉ ngơi ở đây”, vung ngón tay xua một cái, điểm vào Ma huyết và á huyết của tên vệ sĩ, để y đã không thể nói năng cũng không sao động đậy, đặt y vào trong hang dưới hòn giả sơn, cười nói “Ngươi lão tam, xin lỗi đã làm người khó chịu, người chịu khó một chút, sau hai giờ huyết đạo sẽ tự giải khai”.

Phía trước gian phòng ấy có một cây tùng, cành lá rậm rạp, Đoàn Khuê Chương xử trí tên vệ sĩ xong, lập tức phi thân lên cây, từ ngọn cây cúi nhìn vào, xem xét tình hình trong phòng.

Chỉ thấy An Lộc Sơn và một viên quan vóc dáng cao lớn đang ngồi trên Hồ sàng, hai bên có bốn viên võ quan, Tiết Tung cũng trong số đó. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Viên quan này chắc là khâm sứ đại nhân gì đó, xem ra không giống một viên thái giám”.

Theo lệ trong cung đình, nếu ban thưởng cho đại thần tin thường sai thái giám mang tới, nên Đoàn Khuê Chương thấy viên khâm sứ kia không phải thái giám cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghi ngờ gì lắm.

Chỉ nghe viên khâm sứ kia cười nói “An đại nhân, hôm nay lúc người tới, Quý phi nương nương đang tức giận, may là người tới làm nương nương khuây khỏa”. An Lộc Sơn hỏi “Tại sao Quý phi nương nương lại tức giận?”. Viên khâm sứ nói “Vì mấy bài thơ của Lý Học sĩ”. An Lộc Sơn ngạc nhiên nói “Tại sao Lý Bạch lại chọc giận Quý phi nương nương?”.

Đoàn Khuê Chương nghe họ nhắc tới Lý Bạch, đặc biệt lưu tâm, chỉ nghe viên khâm sứ nói “Trước lúc người vào cung, hoàng thượng và nương nương thưởng mẫu đơn ở gác Trầm Hương, hoàng thượng nhất thời cao hứng, tuyên triệu Lý Học sĩ vào làm thơ, y đã uống say khướt ở tửu lâu, bọn Lý Quy Niên rất khó khăn mới kéo y về được”. An Lộc Sơn nói “Quý phi nương nương là giận y vô lễ à?”. Viên khâm sứ nói “Không phải. Họ đã quen thấy thái độ ngông nghênh của lý

Bạch rồi, hoàng thượng còn đích thân dùng tay áo lau nước dãi cho y, sau đó lại bảo Quý phi nương nương đích thân nấu thang cho y uống để tỉnh rượu”. An Lộc Sơn lắc lắc đầu nói “Loại nông cuồng vô lễ ấy, hoàng thượng và nương nương quả thật cũng quá nuông chiều y”. Viên khâm sứ nói “Về sau Lý Học sĩ tỉnh rượu, hoàng thượng bảo y làm thơ, vị Lý Học sĩ này cũng rất giỏi, lập tức viết luôn ba bài Thanh bình điệu. An đại nhân, ba bài thơ ấy quả thật rất có ý tứ ta đọc cho người nghe nhé”. An Lộc Sơn cười nói “Ta là một kẻ thô kệch, chẳng biết thơ văn gì đâu”. Viên khâm sứ nói “Ba bài thơ này ca ngợi Quý phi nương nương, rất là dễ hiểu, nhưng điều làm nương nương tức giận, cũng chính là ba bài thơ này”. An Lộc Sơn nói “Chuyện này mới kỳ quái đây, đã là khen ngợi nương nương tại sao lại làm nương nương tức giận? Chuyện này thì ta rất muốn nghe”.

Viên khâm sứ đọc “Bài đầu tiên trong ba bài Thanh bình điệu mà lý Học sĩ làm là thế này: Mây giống xiêm y mặt tựa hoa, Giờ xuân tới cửa móc la đà. Nếu không tiên tử trên non ngọc, Thì cũng Hằng Nga dưới nguyệt tà. Hoàng thượng rất cao hứng, liền bảo Lý Quy Niên và bọn đệ tử Lê Viên lập tức đem bài thơ ấy phổ thành bài hát mới, Lý Quy Niên thổi Khương địch, Hoa Nô đánh trống yết cổ, Hạ Hoài Trí đánh hưởng hưởng, Trịnh Quan Âm gảy tỳ bà, Trương Dĩ Hồ thổi tất lật, Hoàng Phan Xước gõ phách, nhất tề hòa âm quả nhiên nghe rất hay”. An Lộc Sơn nghe xong ra cười nói “Ta nghe người đọc cũng cảm thấy quả nhiên rất hay”.

Viên khâm sứ cười nói “Đủ thấy An đại nhân cũng là một người biết âm luật”. An Lộc Sơn vốn là một kẻ người ta nói thế nào thì mình nói theo thế ấy, được y khen một câu, vô cùng cao hứng, hỏi “Bài thứ hai bài thứ ba lại nói những gì?”. Viên khâm sứ nói tiếp “Hoàng thượng nghe xong bài một, nói với Lý Bạch: Bài thơ mới của khanh rất tuyệt diệu, nhưng tiếc vừa nghe tới lúc hay thì đã hết. Học sĩ đại tài, nên vì ta viết thêm hai bài nữa. Lý Bạch nhân cơ hội ấy bắt hoàng thượng phải ban rượu ngon cho y, hoàng thượng cố ý nói: Người vừa mới say rượu tỉnh lại, tại sao lại đòi uống rượu? Không phải trầm bấn xỉn, chỉ là sợ người uống rượu say rồi thì làm sao làm thơ? Rượu ấy người cứ làm xong thơ hãy uống. Lý Bạch sốt ruột, bèn cao giọng nói: Thơ của thần có câu Rượu khát mưu tu biển, Thơ cuồng muốn tới trời, uống rượu càng say thì hứng càng hào. Hoàng thượng cả cười nói: Chẳng trách người ta gọi người là TỬ TRUNG TIÊN. Bèn sai

nội thị đem rượu ngon bồ đào Lương Châu tiến cống ra, ban cho y một đấu, lại sai lấy nghiên mực xoan Khê ngự dụng ra, bảo Quý phi nương nương đích thân mài mực, xin Học sĩ làm thơ”. An Lộc Sơn hừ một tiếng, nói “Thật là tăng bốc y lên tận trời”. Viên khâm sứ cười nói “Y vốn tự xưng Thơ cuồng muốn tới trời mà!”. Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp “Lý Bạch uống sạch đấu rượu bồ đào không còn một giọt, quả nhiên thi hứng đại phát, lại lập tức viết thêm hai bài Thanh bình điệu, bài thứ hai là: Một cảnh hạnh đỏ mớ ngưng hương, Ân ái non Vu lống đoạn trường, Thử hỏi Hán cung ai được thế? Đáng thương Phi Yến dựa đài gương. Bài thứ ba là: Hoa thơm người đẹp thấy hân hoan, Thường được quân vương mỉm miệng khen. Man mác gió xuân tình bát ngát, Trầm Hương sau gác dựa lan can. Hoàng thượng đọc xong, lại càng vui vẻ, khen: Thơ này tả vẻ hoa mặt người đều tới mức đỉnh cao, tuyệt diệu không sao nói được! Bèn sai nhạc công đồng thanh hát, hoàng thượng đích thân thổi sáo ngọc, lại bảo Quý phi nương nương đích thân gảy đàn tỳ bà để họa, ồn ào suốt nửa ngày, sau đó lại sai Lý Quy Niên lấy ngựa mã đưa Lý Bạch về Hàn lâm viện”.

An Lộc Sơn có một việc không thông, hỏi “Cả hoàng thượng cũng khen thơ ấy hay, thì Quý phi nương nương còn tức giận chuyện gì?” . Viên khâm sứ cười nói “Lúc đầu Quý phi nương nương cũng rất cao hứng, lui vào hậu viện rồi, vẫn đọc đi đọc lại ba bài. Thanh bình điệu mà Lý Bạch viết. Lúc ấy Cao Lực Sĩ đang ở bên cạnh, nhìn quanh thấy không có ai, liền tâu với nương nương: Lúc đầu lão nô nghĩ nương nương nghe xong thơ này của Lý Bạch, nhất định sẽ hận y thấu xương, bây giờ nương nương lại cao hứng, thật là điều làm lão nô bất ngờ. Nương nương bèn hỏi y: Có chỗ này đáng trách? Cao Lực Sĩ nói: Y nói Đáng thương Phi Yến dựa đài gương là ví Quý phi với Triệu Phi Yến. Quý phi nương nương nghe thấy, đột nhiên biến sắc, quả nhiên căm hận Lý Bạch thấu xương”.

An Lộc Sơn ngạc nhiên nói “Triệu Phi Yến là ai?”. Viên khâm sứ nói: Triệu Phi Yến là hoàng hậu của Hán Thành đế” An Lộc Sơn nói “Dem so bà ta với hoàng hậu tính ra cũng không phải là làm nhục gì”. Viên khâm sứ nói “An đại nhân có chỗ không biết, Triệu Phi Yến là mỹ nhân nổi tiếng, thân thể nhẹ nhàng, thường sợ bị gió thổi đi. Hoàng thượng có lần nói đùa với Quý phi nương nương: Như nàng thì tha hồ cho gió thổi. Lúc Mai phi tranh sủng với bà ta, cũng từng nói

bà là “Con tiện tỳ mậ”. Quý phi nương nương làm sao không tức giận?”. An Lộc Sơn cười nói “Té ra là thế”, theo ta thấy, nữ nhân mậ chút lại càng dễ coi!”.

Viên khâm sứ kia cười khẽ một tiếng, tron nụ cười có mấy phần bí ẩn, An Lộc Sơn nói “Sao?”. Ta nói không đúng à?”. Viên khâm sứ kia nói nhỏ vài câu, An Lộc Sơn đột nhiên biến sắc, đập bàn mắng “Gã Lý Bạch này quả thật đáng ghét, chẳng trách gì nương nương căm giận y!”.

Nguyên Triệu Phi Yến từng tư thông với quan nô là Yến Xích Phong, là một dâm hậu nổi tiếng thời Hán, Cao Lực Sĩ gièm pha với Dương Quý phi, nói bài thơ của Lý Bạch so sánh Dương Quý phi với Triệu Phi Yến, quả thật “Ngấm ngầm châm chọc việc riêng của nương nương”, Dương Quý phi tư thông với An Lộc Sơn, Cao Lực Sĩ lại nói như thế, chính đụng vào chỗ bà ta kiêng sợ, vì thế bà ta căm hận Lý Bạch thấu xương.

Viên khâm sứ cười nói “An đại nhân không cần tức giận. Lý Bạch chọc giận Quý phi nương nương thì y còn đứng trong triều đình được à, tuy y được hoàng thượng sủng ái, nhưng vẫn không thể hơn được Quý phi nương nương. Cao Lực Sĩ quả thật lợi hại, có một chút thù oán cũng đã báo phục”.

An Lộc Sơn hỏi “Cao Lực Sĩ có thù oán với Lý Bạch à? Viên khâm sứ nói “Người còn không biết sao? Năm trước sứ thần nước Bột Hải tới trình quốc thư, thư viết bằng chữ Phiên, cả triều không ai biết, sau nhờ Hạ Tri Chương tiến cử Lý Bạch, y không những hiểu được văn tự nước Phiên mà còn dùng loại văn tự Phiên bang ấy viết một lá thư trả lời, khiển trách Khả hãn Bột Hải vô lễ, nhờ thế mới bảo toàn được thể diện nhà Đại Đường. Lúc ấy Lý Bạch cũng đã uống rượu say khướt, lúc y say viết bài “Sạ Man thư” ấy bắt Dương Quốc Trung phải mài mực cho y, Cao Lực Sĩ phải cởi giày cho y. Cao Lực Sĩ đã sớm muốn bới móc lỗi lầm của y rồi”.

An Lộc Sơn nói “Được, ngày mai ta cũng nên đưa một phần lễ vật tới biếu Cao công công”. Đột nhiên nói qua chuyện khác, hỏi Tiết Tung “Nghe nói hôm nay các người đại náo ở tửu lâu, người giúp đỡ họ Nam tướng mạo ra sao?”.

Tiết Tung miệng nói tay vạch kể lại một lúc, An Lộc Sơn trầm ngâm không nói gì, viên khâm sứ hỏi kỹ Tiết Tung người đối địch với

y dùng kiếm pháp gì, Đoàn Khuê Chương ở ngoài nghe trộm, nghe y hỏi rõ ràng như bậc hành gia, ngấm ngấm ngạc nhiên.

An Lộc Sơn trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên đập bàn kêu lên “Ta không tin y lại can đảm tới mức ấy!”. Câu nói chưa dứt, đột nhiên vù vù hai tiếng ám khí xé gió vang lên, một bóng người như tên bắn vọt vào phòng, bọn thị vệ cùng bật tiếng la hoảng.

Đoàn Khuê Chương dùng công phu ám khí đả huyết phóng ra hai quả Thiết liên tử, một đánh vào huyết Toàn cơ trước ngực An Lộc Sơn, một đánh vào huyết Xảo âm sau tai viên khâm sứ, định đánh ngã họ xong sẽ lập tức ra tay bắt sống một người làm con tin. Công phu ám khí của y bách phát bách trúng, lại nghĩ cho dù An Lộc Sơn có thể tránh được, thì viên khâm sứ đại nhân kia cũng nhất định không sao tránh khỏi.

Nào ngờ chuyện kỳ quái đột nhiên phát sinh, hoàn toàn ra khỏi sự dự liệu của y, viên khâm sứ kia lại là một cao thủ nhất lưu thân hoài tuyệt kỹ. Hai quả Thiết liên tử tuy không to hơn hạt đậu vàng, nhưng Đoàn Khuê Chương dùng Kim cương chỉ búng ra, kinh lực lại không phải tầm thường, văng vẳng có tiếng ì ầm như tiếng sấm. Không ngờ viên khâm sứ quát lớn một tiếng “Giỏi”, tiện tay chụp một đôi đũa ngà voi lên, cặp lấy một quả Thiết liên tử như gấp một viên thịt, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, quả Thiết liên tử thứ hai lại bay tới như chớp, viên khâm sứ kia vung đôi đũa một cái, hai quả Thiết liên tử bắn vào nhau, cùng rơi xuống đất. Nhưng kể lại nghe một tiếng rắc, đôi đũa ngà trong tay y cũng gãy luôn ở giữa, biến thành bốn đoạn. Nguyên là tuy y cặp được quả Thiết liên tử, nhưng đôi đũa ngà không chịu nổi luồng kinh lực quá mạnh ấy!

Viên khâm sứ “a” một tiếng, rồi lập tức hô hô cười rộ nói “U Châu kiếm khách quả nhiên danh bất hư truyền, đêm nay quả là ta được mở rộng tầm mắt!”.

Nguyên viên khâm sứ ấy chính là Vũ Văn Thông một trong ba đại cao thủ trong đại nội, chức vị của y ngang với hai người Tần Tương, Uất Trì Bắc, đều là được phong là Long kỵ đô úy, nhưng Tần Tương và Uất Trì Bắc đều là con cháu công thần, tuy hoàng đế đối xử với ba người không hề phân biệt, nhưng y lại tự thẹn mình môn hộ không bằng, danh tiếng không bằng, vẫn cảm thấy hoàng đế dường như thân cận với hai người kia hơn một chút, vì vậy tuy ba người cùng

làm việc với nhau nhưng hành sự lại rất không như nhau, Tần Tương, Uất Trì Bắc không thích luồn lọt kẻ quyền quý còn Vũ Văn Thông trong cung thì phụng thừa Dương Quý phi, ngoài cung thì kết giao với An Lộc Sơn, một công đôi việc để củng cố địa vị của mình. Việc sai y đưa “Tiền tám con” của hoàng đế và Dương Quý phi tới biểu An Lộc Sơn hôm nay là do Dương Quý phi nài nỉ giúp y. Tuy trước nay y chưa từng gặp Đoàn Khuê Chương, nhưng đã sớm nghe ngóng biết Đoàn Khuê Chương và An Lộc Sơn có thù oán với nhau, vừa tiếp hai quả Thiết liên tử xong, lại nhìn thấy kiếm thuật Đoàn Khuê Chương sử dụng, đương nhiên có thể lập tức đoán ngay người này chính là U Châu kiếm khách Đoàn Khuê Chương.

Lúc ấy Tiết Tung và ba tên vệ sĩ khác đã vây quanh Đoàn Khuê Chương, đánh nhau ngay trong phòng. Vũ Văn Thông là thân phận khâm sứ, nhất thời không tiện xuất thủ. An Lộc Sơn đột nhiên bị tập kích, kể lại thấy là Đoàn Khuê Chương, vô cùng hoảng sợ, nhưng đến khi Vũ Văn Thông đánh rơi hai quả Thiết liên tử xuống, y lại bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm “Cho dù Đoàn Khuê Chương người bản lĩnh có cao cường hơn, thì một mình người cũng không chống nổi chư tướng dưới trướng ta, huống hồ còn có Vũ Văn Đô ỷ ở đây!”. Y đã có chỗ nương tựa, bèn đứng lên hô hô cười rộ nói “Ta tưởng là ai, té ra là bạn cũ tới! Có gì cứ nói, cần gì vừa thấy mặt đã động đao động kiếm? Chẳng lẽ người không nghĩ chút gì tới tình cố cựu, lại vọng tưởng muốn lấy mạng ta sao?”.

Đoàn Khuê Chương roạt roạt hai kiếm bức Tiết Tung lùi lại mấy bước, lại gạt ngọn Hộ thủ câu của một tên võ quan khác ra, cao giọng đáp “An Lộc Sơn, người tiểu nhân đặc chí, một cái lườm một cái nguyệt cũng báo thù, cần gì phải làm ra vẻ tình nghĩa? Hừ, người muốn hại ta thì cũng thôi, tại sao lại hãm hại cả bằng hữu của ta?”.

An Lộc Sơn cười nói “Đó là một sự hiểu lầm, nhưng hiểu lầm cũng có chỗ hay của hiểu lầm, nếu không bắt lầm bạn của người thì làm sao mời được đại giá của người tới đây? Vả lại ta cũng không muốn làm khó y, người tới đây rất hay, người nên khuyên y cùng ở đây làm việc cho ta”. Đoàn Khuê Chương nói “Hừ, làm việc cho người à?”. An Lộc Sơn cười lớn nói “Ta thân kiêm Tiết độ sứ ba trấn Bình Lô, Phạm Dương, Hà Đông, người làm việc cho ta chẳng lẽ lại là điều nhục nhã sao?”. Đoàn Khuê Chương lại bật tiếng cười lớn nói “Trong con mắt ta, trước đây người là một tên lưu manh, bây giờ cũng là một gã vô

lại, có điều còn làm nhiều điều xấu xa hơn trước kia, trước kia chẳng qua chỉ là lừa gạt lương dân, bây giờ thì đúng là hại nước hại dân rồi! Hô hô, người cho rằng người làm Tiết độ sứ gì đó thì ta coi trọng người à?”.

An Lộc Sơn vốn định làm như mèo bắt chuột, đoán là Đoàn Khuê Chương đã không thể thoát khỏi tay y, trước hết đùa giỡn một phen cho hả giận trong lòng, nào ngờ lại bị Đoàn Khuê Chương không hề nể mặt, chửi mắng một trận tàn tệ, lại nói toạc ra y chẳng qua chỉ là một tên lưu manh vô lại, quả thật tức giận tới cực điểm, lập tức sa sầm mặt, cao giọng quát “Thật không biết lễ độ, các người giết y cho ta!”. Đoàn Khuê Chương cười lớn nói “Ta đã dám tới chỗ người, vốn không tính còn sống để trở ra đây. Nhưng nếu các người giết ta, chỉ e cũng không phải dễ!”. Y miệng nói thao thao bất tuyệt nhưng tay chân vẫn không hề lơ lửng, cười rộ không ngớt, chỉ nghe soạt một tiếng, một tên vệ sĩ bị trúng kiếm trước ngực, máu phun ra như suối, vội vàng nhảy ra khỏi vòng chiến.

An Lộc Sơn mắng “Ăn hại, ăn hại! Mau gọi thêm vài người đặc lực vào đây!”. Tiết Tung là bại tướng dưới tay Đoàn Khuê Chương, trong lòng vốn sợ sệt, nhưng nghe An Lộc Sơn mắng một câu như thế, lại bất giác hăng hái xông vào, Đoàn Khuê Chương quát “Tới rất hay!”, bảo kiếm vung ngang ra chiêu Long Môn cổ lãng, uốn lượn như du long, kiếm quang giàn giụa, quả thật như sóng nước dâng trào, oai thế không thể chống, Tiết Tung sợ tới mức hồn siêu phách lạc, vội vàng lùi lại nhưng không tránh kịp, đột nhiên chỉ thấy trên vai tê rần một cái, đã bị bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương rạch một vết dài.

May là tên võ sĩ dùng song câu không phải tầm thường, song câu vung lên giải khai thế công của Đoàn Khuê Chương, nếu không xương tỳ bà của Tiết Tung ắt đã bị bảo kiếm chém gãy, Tiết Tung lúc ấy đời nào còn dám khinh địch, liều mạng chịu cho đại soái chửi mắng, vung hờ một kiếm, đang định lùi ra.

Đoàn Khuê Chương cảm hận y là một trong bọn người bắt Sử Dật Như, không tha cho y trốn chạy, quát lớn một tiếng, cước phải ra chiêu Khôi tinh tứ đầu, một tên vệ sĩ đứng trước mặt bị đá tung ra bảo kiếm vung lên, lại bức bách tên vệ sĩ dùng song câu lui lại, kiếm quang chớp lên, thân hình vọt lên như tên rời cung, trong chớp mắt đã tới sau lưng Tiết Tung, nhìn thấy mũi kiếm sáng loáng đã sắp đâm

thủng hậu tâm của Tiết Tung thành một cái lỗ, Đoàn Khuê Chương đang định tiến lên một bước, phóng kiếm đâm vào đại huyết trên bối tâm của Tiết Tung, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng gió rít lên, thế tới rất mau, Đoàn Khuê đưa mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, lập tức biết có cường địch tập kích, vả lại một đao này lại nhắm đúng vào đại huyết trên bối tâm y.

Giống như bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình phía sau, đòn tập kích bất ngờ ấy chính là đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, Đoàn Khuê Chương trong lòng lạnh buốt không ngờ trong bọn vệ sĩ của An Lộc Sơn lại có loại nhân vật thế này?”, không rảnh mà tấn công Tiết Tung nữa, phải quay lại đối phó với địch nhân sau lưng trước.

Kiểm thuật của Đoàn Khuê Chương đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, tâm niệm vừa động, kiếm chiêu đã lập tức đánh ra, lật tay đánh trả một kiếm, thân hình chưa thay đổi, giống như sau lưng mọc ra một con mắt, mũi kiếm đâm thẳng vào mạch môn của địch nhân, lập tức hóa giải chiêu số tập kích của y.

Đoàn Khuê Chương xoay người nửa vòng, thuận thế ra chiêu Hoành vân đoạn phong, kiếm thế lướt ngang ra, người kia tựa hồ sợ thanh bảo kiếm trong tay y, không dám để đao chạm vào, nhưng lại trở sống đao đập xuống, chỉ nghe keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, người kia nhảy chéch ra ba bước, Đoàn Khuê Chương cũng không kìm được loạng choạng một cái.

Vũ Văn Thông khen “Đao pháp lạ kì, kiếm thuật càng diệu? Hai người đều giỏi, giỏi, giỏi”. Trong tiếng khen ngợi, Đoàn Khuê Chương đã xoay người lại đưa mắt nhìn kỹ, nhìn thấy rõ mặt mũi địch nhân, bất giác sửng sốt.

Người ấy chính là Nhiếp Phong từng hai ba lần che giấu cho y khuyên y trở về, đúng là rất bất ngờ đối với Đoàn Khuê Chương.

Tên vệ sĩ dùng song câu tên Trương Trung Chí, võ công suýt soát Tiết Tung, cũng là một viên võ quan thủ hạ đắc lực của An Lộc Sơn, nhân cơ hội sấn vào, song câu chớp chớp cuốn đất ngoặt tới, đánh mau vào hạ bàn Đoàn Khuê Chương, Đoàn Khuê Chương vừa ngăn người ra, hơi sơ ý, vù một tiếng, cho dù y lập tức bước tránh ra, nhưng ống quần cũng bị móc rách một mảng lớn.

Nhiếp Phong quát “Thiên đường có lối người không chịu đi, địa ngục không cửa người lại muốn vào? Đã sắp chết tới nơi, còn dám

hung dữ đả thương người à?”. Nghe ngữ khí thì rất hung dữ, nhưng Đoàn Khuê Chương đã hiểu được hàm ý trong câu nói của y, tựa hồ còn muốn khuyên y bỏ chạy. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Y là Phó tướng thân quân của An Lộc Sơn, chẳng trách gì phải ra sức cho An Lộc Sơn, chỉ là y có vẻ thương tiếc cho mình, không biết là vì sao?”.

Nhiếp Phong quả thật có ý thương tiếc Đoàn Khuê Chương, nhưng trước mặt An Lộc Sơn hoàn toàn không dám để lộ chút sơ hở nào, vả lại mới rồi thử qua hai chiêu, y đã phát giác bản lĩnh của Đoàn Khuê Chương quả thật cao hơn y, vì thế động thủ thật sự, giở hết tài nghệ của mình ra, một thanh đơn đao múa lên như gió táp. Nhưng Đoàn Khuê Chương không muốn đả thương y, nên có mấy chiêu sát thủ cực kỳ lợi hại vẫn không dám sử dụng, như thế y lấy một địch hai, lại dần dần rơi vào thế hạ phong. Vũ Văn Thông nhìn một lúc, nghĩ thầm “Đoàn Khuê Chương tuy kiếm pháp tinh diệu, có thể tính là nhất lưu cao thủ trên đời hiện nay, nhưng tựa hồ vẫn không thần kỳ tới mức như võ lâm đồn đại về y”.

Không bao lâu Điền Thừa Tự và mấy tên võ quan khác được tin chạy vào, thấy Đoàn Khuê Chương đã rơi vào thế hạ phong, mọi người đều muốn tranh công, nhất tề xông vào. Nhất là Điền Thừa Tự, để trả thù mối nhục trên tửu lâu hôm nay, đao nào cũng chém vào chỗ yếu hại của Đoàn Khuê Chương. Y biết thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương là bảo kiếm, nên đặc biệt chọn một món binh khí nặng, là một thanh Trảm sơn đao sống dày nặng ba mươi ba cân, thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương tuy sắc bén nhưng cũng không sao chém đứt được. Đoàn Khuê Chương ra sức đấu với sáu cao thủ, lại hiển lộ bản lĩnh, đang lúc kịch chiến chợt nghe choang một tiếng lớn, đao kiếm chạm nhau, thanh đại đao của Điền Thừa Tự bị Đoàn Khuê Chương khéo léo đẩy ra một bên, nhưng thanh bảo kiếm của y cũng bị hất ra, chiêu ấy của y vốn có ba thức, đồng thời ứng phó với ba món binh khí công kích, thanh kiếm vừa lệch đi, song câu của Trương Trung Chí lập tức thừa thế đánh tới, soạt một tiếng, lại móc rách một mảng trên áo y, mũi câu lướt qua, trên bắp tay lập tức hiện ra một vết thương. Cũng cùng lúc ấy, thanh đơn đao của Nhiếp Phong cũng đang ra chiêu Bạch xà thổ tín, mũi đao lấp loáng đâm vào cổ họng y.

Đoàn Khuê Chương ra chiêu Đại loan yêu tà thác liễu, xoay người đi nửa vòng, đột nhiên một kiếm chém ngược trở lại chỉ nghe ái chà một tiếng, Nhiếp Phong đã trúng kiếm, máu chảy như suối, nhảy

chéch ra ngoài, sau đó lập tức ngã xuống, vòng vây bị hở một chỗ.

Một kiếm ấy của Đoàn Khuê Chương vốn định gạt đơn đao của Nhiếp Phong ra, nhưng kết quả lại làm Nhiếp Phong bị trọng thương, quả thật là điều y không ngờ tới. Y làm sao biết Nhiếp Phong vốn có ý thả cho y chạy, Nhiếp Phong vừa thấy tư thế phóng kiếm của Đoàn Khuê Chương đã biết mũi kiếm của y đâm vào chỗ nào, nếu luận về bản lĩnh chân thực của hai người, thì tuy Nhiếp Phong còn kém Đoàn Khuê Chương một bậc, nhất đao ấy của y chém xuống, tuy nhất định sẽ bị Đoàn Khuê Chương gạt ra, nhưng y chỉ cần nhảy lùi ra để tránh thì không đến nỗi bị thương, nhưng y muốn thả Đoàn Khuê Chương nên không tiếc mình bị trọng thương, cố ý nhảy vào mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương, vì thế mới bị Đoàn Khuê Chương đâm trúng bụng dưới.

Đoàn Khuê Chương lúc thất thế đánh trả chiêu ấy quả vô cùng tinh diệu, kiếm thế hư thực khó biết, nên tuy Nhiếp Phong cố ý nhường y, người bên cạnh cũng không nhận ra, có điều Đoàn Khuê Chương là một đại hành gia võ học, lúc đầu tuy hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ngay, nghĩ thầm “Nếu mình không chết, về sau phải trả ơn người này, chỉ là người một phen có ý tốt, nhưng ta không thể nhận được. Nếu không cứu được Sử đại ca, thì ta còn mặt mũi nào bỏ chạy để thoát thân một mình?”.

Đoàn Khuê Chương đã từ chỗ hở của vòng vây đánh ra, nhưng lại không chịu cướp cửa bỏ chạy mà xông vào An Lộc Sơn. Bọn Điền Thừa Tự cả kinh, vội vàng sấn lên ngăn cản, đúng lúc họ đang tay chân luống cuống, đột nhiên Vũ Văn Thông hô hô cười rộ nói “Nhìn thấy kiếm pháp tinh diệu của Đoàn tiên sinh, ta cũng hơi ngửa ngửa. Các vị tạm thời dừng tay, để ta khoe cái dở nào!”. Tiếng tới người tới, hai tay trống không, vạt áo phất phơ, câu nói chưa dứt, y đã đứng chặn trước mặt Đoàn Khuê Chương!

Bọn Điền Thừa Tự vừa thấy Vũ Văn Thông xuất thủ đều thổi phào một tiếng, họ biết Vũ Văn Thông cực kỳ cao ngạo, không chờ y sai bảo, đã nhao nhao tránh ra nhường chỗ. Đoàn Khuê Chương thấy oai thế của y như vậy, cũng không kìm được hơi hoảng sợ “Té ra Yị khâm sứ đại nhân này cũng là một cao thủ nhất lưu”.

Vũ Văn Thông đứng trước mặt Đoàn Khuê Chương, song quyền nắm chặt, ngạo nghễ ra vẻ ngênh ngang nói “Đoàn đại kiếm khách,

mới rồi không phải người có ý bắt sống ta sao? Bây giờ ta đã đứng trước mặt ngươi, sao ngươi chưa động thủ?”. Đoàn Khuê Chương nói “Người đã theo quy củ võ lâm đơn đả độc đấu với ta, ta há có thể chiếm phần thuận lợi, rút binh khí ra đi!”.

Vũ Văn Thông cười lớn nói “Đoàn tiên sinh không then là kiếm khách thành danh, không hề sai với lời người ta đồn đại. Có điều ngươi không cần lo lắng cho ta, tuy ngươi cầm một thanh bảo kiếm nhưng chưa chắc đã làm Vũ Văn Thông ta bị thương được đâu!”.

Vũ Văn Thông tự báo tên họ, Đoàn Khuê Chương lúc ấy mới biết y là một trong ba đại cao thủ trong đại nội, tiếng tăm sánh ngang Tần Tương và Uất Trì Bắc. Đoàn Khuê Chương nhất sinh chưa từng bị người ta coi thường như thế, đột nhiên trong lòng nổi giận “Người tưởng ngươi là một trong ba cao thủ đại nội thì có thể áp đảo ta à? Ta không tin công phu Không thủ nhập bạch nhận của ngươi lại cao hơn cả Uất Trì Bắc”. Nên biết nếu nói về công phu Không thủ nhập bạch nhận thì Uất Trì Bắc chính là thiên hạ đệ nhất, hôm ấy Đoàn Khuê Chương lúc ban ngày đã so tới với Uất Trì Bắc trên tẩu lâu, vẫn hơi chiếm thượng phong, nên y mới dám mắng thầm Vũ Văn Thông ngông cuồng.

Lúc ấy Đoàn Khuê Chương lạnh lùng nói “Thật không? Được rồi, vậy thì xin mời ngươi chỉ giáo trước~”. Y tuy vô cùng tức giận, nhưng nhìn thấy đối phương tay không, vẫn nhất định không chịu chiếm ưu thế mà động thủ trước. Vũ Văn Thông nói “Được, cung kính không bằng phụng mạng, để ý đỡ nhé!”, song quyền cùng khua lên, lập tức chém tới giữa mặt, Đoàn Khuê Chương vừa nhìn, thấy y không dùng Cầm nã thủ, cũng không phải chiêu số La Hán thần quyền lợi hại mà chỉ là Bắc phái trường quyền bình thường, bất giác vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm “Chẳng lẽ y cậy vào bộ quyền thuật bình thường này mà dám đối phó với bảo kiếm của mình sao? Y có hiệu là một trong ba đại cao thủ trong đại nội, không thể tin là y không có nhãn lực như thế.”.

Đoàn Khuê Chương tâm niệm vừa động, tay quyền to tướng của Vũ Văn Thông đã đánh tới, Đoàn Khuê Chương vùng kiếm quét ngang, Vũ Văn Thông song quyền giương ra, đột nhiên keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, nguyên là Vũ Văn Thông hoàn toàn không ngông cuồng, ngược lại lại cực kỳ khôn ngoan. Trong tay y giấu một cặp

Phán quan bút cực ngắn, trước đó không hề nói rõ, để Đoàn Khuê Chương cho rằng y tay không đối địch, có ý làm cho Đoàn Khuê Chương khinh địch. Đến lúc Đoàn Khuê Chương một kiếm quét ra, y song quyền giương ra, cặp Phán quan bút giấu sẵn đột nhiên vươn ra, vừa khéo đỡ vào sống kiếm của Đoàn Khuê Chương, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, ngọn bút bên trái của y dựng lên, ngọn bút bên phải lập tức di động, nhân lúc thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương đã hết đà không kịp rút về, lập tức ra sát thủ, ngọn Phán quan bút nhanh như chớp điểm tới huyệt Du khí dưới nách Đoàn Khuê Chương, quả thật vô cùng âm độc, vô cùng tàn ác!

May mà Đoàn Khuê Chương là người gan dạ mà cẩn thận, tuy y không biết trong tay quyền của Vũ Văn Thông ngầm giấu binh khí, nhưng nhìn thấy y chỉ sử dụng một chiêu trong Bắc phái trường quyền bình thường, đã sớm nghi ngờ, vì vậy hoàn toàn không phải như Vũ Văn Thông tính toán, y không những không hề khinh địch, mà ngược lại còn đặc biệt cẩn thận, chiêu thứ nhất chỉ vung hồ một nhát, chưa hề dùng lực.

Đúng chớp mắt tia lửa đang bắn tung tóe ấy, thân hình hai người đều mau lẹ cực điểm, Vũ Văn Thông một bút điểm vào huyệt Du khí dưới nách Đoàn Khuê Chương, mũi bút còn chưa chạm tới áo y, đột nhiên thấy kiếm quang chớp lên, mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương đã chỉ vào bụng dưới y, chiêu này là đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, Vũ Văn Thông chỉ đành nghiêng ngọn Phán quan bút đỡ gạt, lập tức nhảy vọt lên, nửa công nửa thủ mới hóa giải được kiếm chiêu lợi hại của Đoàn Khuê Chương. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy bóng hai người sấn vào nhau rồi phân khai, một người uốn lưng, một người nhảy lên chứ không biết rằng trong một chiêu ấy, hai đại cao thủ đã sử dụng tuyệt học bình sinh, qua lại với nhau một đòn sông chết.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai người vừa phân khai lại sấn vào nhau. Đoàn Khuê Chương vạch ra một bông kiếm hoa soạt soạt soạt liên hoàn ba kiếm như mưa sa gió táp hung dữ tấn công, kiếm thế cực mau, chỉ thấy kiếm quang, không thấy bóng người, giống như mười mấy thanh bảo kiếm từ bốn phương tám hướng đánh tới, kiếm khí giàn giụa kiếm quang lóa mắt, thụp xuống toàn thân Vũ Văn Thông, bọn võ sĩ đứng ngoài quan sát trận chiến thấy hoa cả mắt, người nào cũng tim đập thành thịch.

Vũ Văn Thông có hiệu là một trong ba đại cao thủ trong đại nội, võ công quả thật thành tựu kinh người, về cặp Phán quan bút điểm huyết, võ học có câu “Ngắn một tắc thì hiểm một tắc”, phán quan bút bình thường dài hai trước tám tắc, cặp Phán quan bút của y lại chỉ có bảy tắc, quả thật ngắn tới mức không thể ngắn hơn, vì thế đánh chiêu nào cũng phải nghiêng người sấn vào, hung hiểm muôn phần, bất kể ứng phó phía nào mà không phù hợp, thì chắc chắn phải mất mạng lập tức.

Đoàn Khuê Chương kiểm sau nối theo kiểm trước, nhìn thấy đã nắm phần thắng, nhưng đang kịch chiến chợt nghe cách một tiếng, cặp phán quan bút trong tay Vũ Văn Thông đột nhiên dài ra thêm bảy tắc, vốn là cặp Phán quan bút của y có bốn đốt, mỗi đốt dài bảy tắc, ấn nút thì từng đốt từng đốt sẽ giương ra, giương ra hết sẽ dài như Phán quan bút bình thường.

Cao thủ tỷ đấu, chỉ trong ly tắc, hiện hai người đang lúc đứng sát nhau, cặp Phán quan bút của Vũ Văn Thông đột nhiên dài ra thêm bảy tắc, cho dù Đoàn Khuê Chương bản lĩnh có cao cường hơn cũng khó mà tránh được, vừa nghe cách một tiếng, ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông đã xuyên thủng vạt áo Đoàn Khuê Chương đâm vào bụng dưới y, bọn võ sĩ đứng cạnh đều reo lên như sấm.

Nhưng tiếng reo chưa dứt, Vũ Văn Thông đột nhiên lại ách chà một tiếng, nghiêng người nhảy chéch ra một trượng, mọi người vừa nghe thấy tiếng, lúc nhìn kỹ lại, mới thấy trên vai y có một mảng màu đỏ.

Nguyên là Đoàn Khuê Chương không những kiếm thuật tinh diệu mà nội công cũng đã đạt tới mức rất tinh thâm, lúc ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông đâm rách vạt áo y, y hóp ngực phình bụng, bụng dưới đột nhiên phình ra ba tắc mũi nhọn của ngọn Phán quan bút vừa chạm vào da bụng y, còn chưa đâm tới, kinh lực chưa phát hết, không đâm vào được nữa, kiếm pháp của Đoàn Khuê Chương cực kì mau lẹ, đã trong chớp mắt đối phương thất thế, chưa kịp vận lực biến chiêu ấy, mũi kiếm nghiêng đi một cái chém đứt một đường trên vai Vũ Văn Thông.

May là Vũ Văn Thông cũng là một đại hành gia võ học, vừa cảm thấy không hay, lập tức thu bút bật người nhảy ra, nếu không chỉ e xương tỳ bà đã bị thanh bảo kiếm chém gãy.

Biến hóa ấy xảy ra đột ngột, bọn võ sĩ cả kinh thất sắc, tiếng reo

hồ lập tức im bật. Vũ Văn Thông mới rồi khoe khoang miệng lưỡi, nói bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương không thể làm y bị thương, nào ngờ chưa tới ba mươi chiêu đã lộ cái xấu tại đương trường, tuy chỉ bị thương nhẹ ngoài da thịt, nhưng y kiêu ngạo đã quen, giữa chỗ mọi người chăm chăm nhìn vào thì nhất kiếm ấy của Đoàn Khuê Chương không khác gì rạch lên mặt y, khiến y vừa thẹn vừa giận.

Lúc ấy y cả giận quát lớn “Họ Đoàn kia, nếu đêm nay ta để người chạy thoát thì Vũ Văn Thông ta không làm người!”, song bút một ngang một dọc khai triển chiêu số, thủ pháp Phán quan bút điểm huyết của y là một độc chiêu, quả thật oai lực rất lớn, lúc ấy hai người đã giống như cùng liều mạng, không ai dám khinh thị đối phương nữa.

An Lộc Sơn nói “Đúng, nếu bắt sống được thì tốt, các người còn đứng ngẩn ra đó làm gì, còn không mau xông vào giúp Vũ Văn Đô uy trối thẳng giết kia đi?”.

Bọn Điền Thừa Tự và Trương Trung Chí mới rồi không dám xông vào giúp đỡ, một vì biết tính nết kiêu ngạo tự đại của Vũ Văn Thông, hai là vì họ biết rõ bản lĩnh của Vũ Văn Thông, cho rằng tuy Đoàn Khuê Chương kiếm pháp tinh kỳ, nhưng đã đánh nhau hồi lâu, với bản lĩnh của Vũ Văn Thông thì nắm chắc phần thắng không còn nghi ngờ gì. Nào ngờ sự tình lại khác hẳn với dự liệu của họ, người bị thương lại không phải là Đoàn Khuê Chương mà là Vũ Văn Thông, hiện An Lộc Sơn đã ra lệnh, họ không còn kiêng dè nữa, lập tức sấn vào vây đánh. Vũ Văn Thông lúc ấy đã biết mình không phải là đối thủ của Đoàn Khuê Chương, đối với việc mọi người xông vào giúp đỡ, cũng không cản trở nữa.

Bản lĩnh của Vũ Văn Thông và Đoàn Khuê Chương chênh nhau không bao nhiêu, lại được bọn Điền Thừa Tự và Trương Trung Chí giúp đỡ, lập tức xoay chuyển tình thế. Chỉ thấy kiếm quang bay lượn, đao quang như tuyết, song câu chớp chớp, bút ảnh trùng trùng, một trường ác chiến này quả thật kinh tâm động phách, khiến bọn vệ sĩ đứng ngoài nhìn cơ hồ đều nín thở.

Đánh nhau một lúc, vòng kiếm quang của Đoàn Khuê Chương càng lúc càng thu hẹp lại, An Lộc Sơn mới thở phào một hơi, chợt nghe Đoàn Khuê Chương quát lớn một tiếng, kiếm quang uốn lượn như du long, đột nhiên vọt khỏi vòng vây bắn ra, Điền Thừa Tự đầu

gối đã bị trúng một kiếm, loạn choạng lù ra mấy bước, kế soạt một tiếng, Trương Trung Chí cũng bị nhặt đứt một ngón tay. Vũ Văn Thông một bút đâm tới Đoàn Khuê Chương vừa chém đứt ngón tay Trương Trung Chí chưa kịp xoay kiếm thu người, tay nắm kiếm quyết đột nhiên thu về, lật chưởng vỗ ra phía sau một cái, xoảng một tiếng, ngọn Phán quan bút của Vũ Văn Thông rơi xuống đất!

Chiêu Đoàn Khuê Chương dùng chưởng đập bút quả thật vô cùng nguy hiểm, kết quả tuy ngọn Phán quan bút ấy của Vũ Văn Thông bị y đánh rơi, nhưng mạch Thốn Quan Xích trên cổ tay trái của Đoàn Khuê Chương đã bị mũi bút rạch qua, cũng rạch đứt một đường dài, mạch Thốn Quan Xích bị thương, cánh tay ấy đã không còn vận lực được nữa.

Vũ Văn Thông thấy y dùng lối đánh mà cả hai đều thiệt hại như thế ngấm ngầm hoảng sợ, nhưng chiêu ấy y đã đánh một cánh tay của Đoàn Khuê Chương bị thương, đã chiếm được phần tiện nghi. Một tên vệ sĩ đứng ngoài nhặt ngọn Phán quan bút ấy lên ném tới cho y, Vũ Văn Thông chụp được bút, lập tức quát “Thằng đầy tớ này chỉ còn dùng được một cánh tay thôi, có hung dữ cũng không làm gì được, mau mau bắt sống y, đừng để y tháo chạy?”.

Đoàn Khuê Chương hú một tiếng dài, lạnh lùng nói “Cao thủ đại nội giỏi thật, quả nhiên bản lĩnh cao cường, oai phong凛冽! Không những là người đắc lực của hoàng đế, mà còn làm con chó giữ nhà cho An Lộc Sơn! Hừ, ngươi sợ ta chạy à? Ta đã bước vào nơi này, vốn đã không định sống mà trở ra đâu, ngươi yên tâm đi?”. Vũ Văn Thông bị y mỉa mai, khuôn mặt đỏ bừng, quát “Ta không đấu khẩu với ngươi, xem bút đây!”. Thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương đã chém tới, lập tức hai người lại lăn xả vào nhau.

Lúc ấy Vũ Văn Thông, Đoàn Khuê chương, Trương Trung Chí, Điền Thừa Tự bốn người đều đã ít nhiều bị thương, mà Đoàn Khuê Chương bị thương nặng nhất, kể là Điền Thừa Tự, đầu gối y bị chém rách một mảng, đi đứng không linh hoạt, nhưng vẫn cùng bọn Vũ Văn Thông vây đánh Đoàn Khuê Chương.

Đoàn Khuê Chương tuy một cánh tay bị thương, nhưng y đã bất kể mạng sống, kiếm chiêu càng đánh ra càng lợi hại, trong bọn thủ hạ của An Lộc Sơn thì người võ công cao cường nhất là Điền Thừa Tự, Tiết Tung, Nhiếp Phong, Trương Trung Chí bốn người, hiện Nhiếp

Phong, Tiết Tung trước sau đã bị trọng thương, chỉ còn hai người Điền Trương giúp Vũ Văn Thông, còn những vệ sĩ khác võ công chênh lệch quá nhiều. mấy kẻ cùng xông vào đều bị Đoàn Khuê Chương đâm bị thương, người chưa bị thương cũng chẳng giúp đỡ được gì, mà còn làm vướng tay vướng chân. Vũ Văn Thông tức giận tới cực điểm, cao giọng quát “Các người đi mà bảo vệ đại soái, đừng bước tới đây nữa”. Bọn vệ sĩ ấy reo lên một tiếng lùi ra, kết quả chỉ còn hai người Điền Trương giúp y.

Đang lúc kịch chiến chợt nghe một tiếng soạt, Điền Thừa Tự bộ pháp không linh hoạt, trên người lại trúng thêm một kiếm, may mà không phải chỗ yếu hại nhưng cũng đau đớn không sao chịu nổi. Vũ Văn Thông nhân lúc thanh kiếm của Đoàn Khuê Chương đang đâm Điền Thừa Tự, liền ấn nút, cặp Phán quan bút lại dài ra thêm một đốt nữa, lần này Đoàn Khuê Chương đã sớm đề phòng, nhảy vọt lên tránh, nhưng lúc y nhảy lên bụng dưới lại bị mũi câu sắc nhọn của Trương Trung Chí móc rách một mảng da thịt.

An Lộc Sơn nhìn thấy vô cùng run sợ, sợ bọn Vũ Văn Thông không phải là đối thủ, Đoàn Khuê Chương đánh sấn tới, thì y khó mà giữ được tính mạng, nhưng khâm sứ đại nhân đang ra sức trấn áp kẻ thù của y, y làm sao có thể lui vào hậu đường để ẩn núp? Đúng lúc trong lòng rối loạn chợt thấy Tiết Tung quát lớn một tiếng, dắt theo mấy tên vệ sĩ, đẩy một người vào!

Đoàn Khuê Chương kêu lên thất thanh “Sử đại ca!”. Nguyên người bị Tiết Tung đẩy vào chính là Sử Dật Như! Chỉ thấy y thân hình gầy gò, mặt mũi vàng vọt, đã bị hành hạ tới mức không còn ra con người. Tiết Tung cầm trường kiếm kề vào hậu tâm y quát lớn “Đoàn Khuê Chương, người đứng lại cho ta, người mà bước tới thêm một bước, ta sẽ giết vị Sử đại ca này của người lập tức”.

Đoàn Khuê Chương vừa tức vừa giận, trong lòng đau như dao cắt, nhưng ném chuột sợ võ đồ quý, cũng chỉ đành dần lửa giận xuống, dừng bước lại, vung kiếm che ngang trước bụng, phong tỏa thế công của Vũ Văn Thông, rồi nhìn qua An Lộc Sơn quát “Kẻ thù của người là ta, họ Sử có dính líu gì vào đây? Muốn giết muốn mổ thì tùy ý người, người cứ tha họ Sử ra đi!”. An Lộc Sơn lúc ấy mới thở phào, hô hô cười nói “Được, người buông bảo kiếm xuống thì ta có thể tha chết cho họ Sử”.

Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói “Người coi ta như đứa nhỏ ba tuổi, có thể tùy tiện lừa gạt à? Muốn ta buông kiếm xuống cũng không khó, người cứ để ta tiến Sử đại ca ra ngoài mười dặm sau đó sẽ quay lại với người của người, lúc ấy ta sẽ tình nguyện buông kiếm xuống cho người trời”.

An Lộc Sơn cười nói “Người không tin ta, tại sao bắt ta phải tin người? Buông kiếm xuống trước rồi mới thả người sau, không có ra giá trả giá gì cả”

Đoàn Khuê Chương hai mắt đỏ lửa, trong lòng ngàn恨, lúc ấy ba người Vũ Văn Thông, Trương Trung Chí, Điền Thừa Tự đều đã đứng vào phương vị có lợi, ba món binh khí đã nhắm vào chỗ yếu hại trên người Đoàn Khuê Chương.

Sử Dật Như chợt nói “Cho ta nói vài câu với Đoàn đại ca”. An Lộc Sơn nói “Được, người khuyên y đầu hàng đi, ta trọng người là một người đọc sách, nhất định không làm khó người, người muốn làm quan thì được làm quan, người không muốn làm quan ta cũng sẽ lập tức thả người, cho gia đình người đoàn tụ. Đoàn Khuê Chương là bạn cũ của ta, tuy y bất kính với ta, nhưng ta cũng sẽ tha thứ cho y, người có thể không cần lo lắng cho bạn người”.

Sử Dật Như nghe An Lộc Sơn nói tới người nhà của y, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, vừa cảm hận vừa đau xót, y mấp máy môi mấy cái, đột nhiên hai hàng lông mày nhướng lên, tâm ý đã quyết, cao giọng gọi “Đoàn đại ca, giữ ta sống để trả thù không bằng giữ người sống để trả thù! Để người ta khỏi uy hiếp người, ta đi trước một bước đây!”, rồi đột nhiên thúc mạnh người về phía sau một cái, thanh trường kiếm của Tiết Tung đang chĩa vào hậu tâm y, có nằm mơ cũng không ngờ y mượn kiếm để tự sát, muốn rút tay lại đã không còn kịp, cái thúc ấy của Sử Dật Như đã dùng hết khí lực toàn thân, thanh trường kiếm đâm suốt qua từ sau ra trước hậu tâm y.

Biến cố ấy xảy ra đột ngột, ngay cả An Lộc Sơn và Tiết Tung cũng hoảng sợ ngẩn ra, cũng trong chớp mắt ấy, Đoàn Khuê Chương giận dữ gầm lớn một tiếng, giống như con sư tử bị thương, hai mắt đỏ ngầu, vung kiếm xông tới.

Trương Trung Chí đứng chỗ ấy. Đoàn Khuê Chương một kiếm dồn hết công lực toàn thân, Trương Trung Chí làm sao cản nổi? Chỉ nghe keng một tiếng, một ngọn Hộ thủ câu của Trương Trung Chí đã bị bảo

kiếm của y chém làm hai đoạn.

Vũ Văn Thông lại ấn nút, đốt cuối cùng của cặp phán quan bút vọt ra, Đoàn Khuê Chương một kiếm chém đứt Hộ thủ câu của Trương Trung Chí, lập tức phi thân vọt tới, nhảy xổ vào An Lộc Sơn, vốn với bản lĩnh của y, muốn tránh chiêu ấy của Vũ Văn Thông cũng không phải khó, nhưng lúc ấy y lửa giận bùng bùng, dục lòng muốn giết An Lộc Sơn để trả thù cho bạn, một bút của Vũ Văn Thông điểm tới, y như không hề hay biết.

Ngon bút ấy của Vũ Văn Thông điểm trúng vào hậu tâm y may mà người học võ bị tập kích, tuy thần trí đang mê man nhưng cũng có thể lập tức nảy sinh phản ứng, Vũ Văn Thông định điểm vào huyệt Trung phủ sau lưng y, ngọn bút vừa chạm vào, chợt cảm thấy bị một luồng lực đạo hất lại ngọn bút trượt qua một bên, vốn là trong chớp mắt ấy, Đoàn Khuê Chương đã phong bế huyệt đạo toàn thân, sử dụng nội công thượng thừa Tiềm y thập bát diệt, hất mũi bút của Vũ Văn Thông qua một bên.

Nhưng công lực của Vũ Văn Thông cũng đã đạt tới cảnh giới của cao thủ nhất lưu, không thua kém Đoàn Khuê Chương bao nhiêu, tuy mũi bút bị trượt qua một bên nhưng y cũng tiện tay đẩy một cái, trên xương sống của Đoàn Khuê Chương lập tức xuất hiện một vết thương, bụng dưới y vốn đã bị câu thương, một cái vọt ấy lại dùng sức quá nhiều, lại bị Phán quan bút của Vũ Văn Thông đả thương Đới mạch trên xương sống, dù y công lực phi phàm cũng không sao chịu nổi, đúng lúc Trương Trung Chí bị y hất ngã, y cũng loạng choạng ngã xuống.

Vũ Văn Thông cả mừng, ngọn Phán quan bút trong tay trái lập tức phóng xuống, lúc Đoàn Khuê Chương hụt chân loạng choạng, trong lòng đột nhiên nghĩ “Mối thù của đại ca chưa trả, mình không thể chết được, không thể chết được!”. Cũng không biết khí lực từ đâu ra, y đột nhiên quát lớn một tiếng, ra chiêu Lý ngư đả đỉnh lật người vừa đúng lúc ngọn bút của Vũ Văn Thông đâm tới, Vũ Văn Thông bị tiếng quát của y chấn động ù cả tai, bất giác ngẩn người ra, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đoàn Khuê Chương ra chiêu Cử hỏa liệu thiên, thanh bảo kiếm theo ngọn phán quan bút rọc tới, Vũ Văn Thông la lớn một tiếng, hổ khẩu rách toạc, mũi nhọn của ngọn Phán quan bút cũng bị bảo kiếm hót đứt.

An Lộc Sơn sợ tới mức mặt không còn chút máu, kêu lên “Mau, điều, điều Cung tiễn thủ và Nhiêu câu thủ tới đây!”. Vũ Văn Thông rút lại vẫn là người quen chiến trận, lúc ấy đã thấy Đoàn Khuê Chương chẳng qua chỉ là dùng hơi sức tối hậu để liều mạng như con thú sa bẫy mà thôi, lập tức quát lớn “An đại soái yên tâm, thành giặc này tuy hung dữ, cũng không còn trì được lâu nữa đâu. Nay, mọi người dùng lối Di động du đấu, không cần trực diện đỡ đòn của y”.

Đoàn Khuê Chương tay chân vai lưng đều đã bị thương, toàn thân đầy máu, di chuyển đã không còn nhanh nhẹn, bọn Vũ Văn Thông vây chặt lấy y, lại dùng lối Di động du đấu, lập tức hãm y vào giữa vòng vây! Nhưng Đoàn Khuê Chương vẫn quát lớn đánh hăng, mạnh mẽ như sư tử!

Đúng là: *Để báo thù sâu cam một chết, Khí xông Ngưu Đầu hận khôn bình.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com